

Král je mrtev, ať žije král! Pokud totiž minulá deska Kamelotu naznačila určitý trend, pak Paměť slonů už tento trend symbolizuje. Ptáte-li se, co myslím tím trendem, je to vedle změny hudebního stylu a cílové skupiny posluchačů (marketingově řečeno) především fakt, že s oficiálním obsazením Kamelotu už se zřejmě budeme setkávat dál pouze na koncertech. Chce se mi dodat, že folkových, neboť úsilí Romana Horkého o dobytí popového bidýlka je tak zřejmé, že se můžeme po právu obávat v blízké budoucnosti zániku Kamelotu.

Ale zpět k desce. Pokud nahlédneme do bookletu, zjistíme, že vedle hlavního protagonisty a Viktora Porkristla ji nahráli především Petr Vavřík (baskytary, kontrabas), Jarda Petrásek (bicí) a Milan Nytra (klávesy). Posledně jmenovaný se občas střídá u kláves s Karlem Macálkou. Na desce je dále ještě několik hostů, tradičních i netradičních, namátkou třeba Spielberg kvartet (smyčce), Milan Straka (saxofon) nebo Karel Markytán (foukačka). Současný perkusista Kamelotu Pavel Plch si zde zazpíval s Horkým v typické popovce Dlouhá pláž a David Brom se objevuje pouze ve sboru v písni Zvíře.

Paměť slonů je o poznání lepší než Větrné město. Minulá deska byla taková neslaná nemastná, tahle už má alespoň výraz. I v textech, se mi zdá, se Roman zlepšil. Nechci říct, že výběrem témat, ale řemeslně ano. Ve spojení s hudbou už koncovky veršů frázují daleko lépe, než na Větrném městě. Příkladem může být například titulní Paměť slonů. Naopak nejslabší text se mi zdá v písni Zvíře, kde nefunguje ani řemeslo, ani téma. Průšvihem číslo jedna je ale na desce sedmá Retrospektiva, do které se Horký pokusil doslova nacpat názvy svých nejznámějších songů. Píseň naprosto postrádá smysl a působí ještě kýčovitěji, než Horkého bookletové předmluvy, na které jsme si časem snad už zvykli. Abych ale pouze nekritizoval, rád bych se zde zmínil o osmé Když vlaky jedou, kde se povedlo jak tempo a kytarový rif, tak i celková nálada. V písni si sólově zazpíval i Viktor Porkristl a mě zde jen opět mrzí výběr látky, což je oblíbené Horkého téma Jak našinec v kapitalismu k chudobě přišel. Druhé Porkristlovo sólo přichází ve vykopávce Naproti v motorestu a nakonec nechybí ani "jedna pro Tomáška", tentokrát je to Král zbojníků, pohádka na dobrou noc v nezvyklém tempu.

O instrumentálních výkonech všech muzikantů se mi ani moc psát nechce. Ačkoliv nejsou nějak extra brilantní, jsou všechny party nahrány přesně a spolehlivě. Jen se mi zdá, že i u Vavříků tentokrát byla k obědu kachna a patnáct knedlíků. Fór je ale v tom, že tenhle člověk i přesto pořád hraje kilometr před drtivou většinou basáků, co jich u nás je. Sem tam mě taky zaujaly hammondky Milana Nytry, zvlášť ve čtvrté písni Zlatá klec. No a z dalších hostů už bych snad vypíchnul jen saxík Milana Straky v ploužáku Nenech mě nikdy odejít.

Roman Horký & Kamelot - Paměť slonů

Napsal uživatel Šaolín

Úterý, 01 Květen 2001 01:00

Je spousta "folkáčů" kolem mě, kteří mi vzrušeně sdělují své zážitky z poslechu Maxy, Sklovskej, či podobných interpretů. Jo jo, česká scéna se holt globalizuje, pomyslím si přitom vždycky. Roman Horký je toho příkladem.